

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 115/2019-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Lukášom Polákom, Hlavná 137, Prešov, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Stará Ľubovňa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Stará Ľubovňa povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Stará Ľubovňa je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Lukáša Poláka, Hlavná 137, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 115/2019-14 z 19. novembra 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“). V časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii žalobcu, „o zaplatenie

28 168,25 € titulom náhrady škody na zdraví“ dochádza k zbytočným priet'ahom. Poukázal na to, že predmetné konanie začalo na základe žaloby z 24. apríla 2014 a do podania ústavnej s'ťažnosti nebolo vo veci meritórne rozhodnuté. Uviedol viaceré obdobia nečinnosti zo strany okresného súdu, a to od 6. novembra 2014 do 6. októbra 2015 (11 mesiacov), od 30. marca 2016 do 26. januára 2017, resp. do 28. marca 2017 (1 rok) a od 24. apríla 2017 do 29. januára 2019 (1 a ¾ roka).

3. S'ťažovateľ tiež poukázal na tieto skutočnosti:

„Vyššie uvedené obdobia zjavnej nečinnosti súdu a jeho nesústredený postup spôsobili to, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až po takmer roku a pol od podania žaloby, resp. po roku od zrušenia platobného rozkazu. Súd o oslobodení od platenia súdnych poplatkov (o ktoré žalovaný požiadal dňa 6. novembra 2014) rozhodol až dňa 29. januára 2019 - po bezmála 4 rokov a 3 mesiacov. O návrhu na pripustenia zmeny žaloby zo dňa 26. marca 2018 taktiež súd rozhodol až dňa 29. januára 2019. No a napokon vo veci nariadenia znaleckého dokazovania, za účelom ktorého bolo konanie odročené už dňa 28. marca 2017, súd konal až 29. januára 2019.“

4. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, s'ťažovateľ je toho názoru, že vec nie je zložitá a patrí k štandardnej agende súdov. Tiež zdôraznil, že v posudzovanom konaní neexistujú žiadne okolnosti, ktorými by mohol prispieť ku vzniku priet'ahov. S'ťažovateľ zároveň vytkol, že napadnuté konanie vedené pred okresným súdom je neefektívne a nesprávne, a to bez vyhodnocovania jednotlivých čiastkových úkonov súdu.

5. S'ťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo S'ťažovateľa - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Starej Ľubovni v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 porušené bolo.“

II. Sťažovateľovi - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Okresný súd Stará Lubovňa povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

III. Okresný súd Stará Lubovňa je povinný uhradiť Sťažovateľovi - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 381,46 € na účet jej právneho zástupcu do 2 mesiacov od doručenia nálezu.“

6. Vec napadla ústavnému súdu 10. mája 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 25. apríla 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, spadala podľa čl. X bodu 2 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola vec prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a ďalšie podania sťažovateľa

7. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 Spr O/1116/2019 z 9. decembra 2019 doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2019 vyjadrila k ústavnej sťažnosti predsedníčka okresného súdu, ktorá v plnom rozsahu odkázala na vyjadrenie zákonného sudcu v danej veci z 9. decembra 2019. Zákonný sudca vo svojom vyjadrení uviedol chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu v napadnutom konaní a poukázal na to, že za obdobie do 28. augusta 2017 mu neprináleží hodnotiť priebeh

konania vo vzťahu ku konkrétnemu postupu dotknutých zákonných sudcov. Pokiaľ ide o obdobie po 28. auguste 2017, keď mu bola vec pridelená, je toho názoru, že zo subjektívneho hľadiska nezavinil v napadnutom konaní žiadne prierahy. Tiež konštatoval, že v zásade od podania žaloby nevidí iné skutočnosti majúce vplyv na doterajšiu dĺžku konania ako to, že okresný súd bol v danom období sústavne personálne poddimenzovaný, čo sa týka obsadenia súdu sudcami, čo navyše bolo znásobené aj dlhodobejšími práceneschopnosťami jednotlivých kolegov a z toho plynúcim zastupovaním v značnom počte vecí či prerozdeľovaním vecí.

8. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

9. K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľa. Tento vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 27. decembra 2019 uviedol, že zo strany okresného súdu došlo v rámci prejednávanej veci k viacerým obdobiam zjavnej nečinnosti a vyjadrenie okresného súdu nie je spôsobilé konvalidovať vzniknuté prierahy v konaní. Opätovne, ako v ústavnej sťažnosti, poukázal na jednotlivé obdobia nečinnosti zo strany okresného súdu a zdôraznil, že personálne problémy okresného súdu nemôžu obstať v teste proporcionality s ústavným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov.

10. Právny zástupca sťažovateľa zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej ústavnej sťažnosti v zmysle § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv

nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

19. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

21. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

22. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

23. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu uvádza, že vzhľadom na nutnosť znaleckého dokazovania možno posudzovanú záležitosť považovať po vecnej stránke za zložitejšiu. Na uvedenú skutočnosť ústavný súd nemohol neprihliadnúť pri určení výšky finančného zadosťučinenia. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

24. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

25. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v doterajšom priebehu konania. Z vyjadrenia okresného súdu, chronologického prehľadu jednotlivých úkonov súdu a predloženého súdneho spisu vyplýva, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od 6. novembra 2014, keď mu boli predložené doklady pre rozhodnutie o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, do 24. júna 2015, keď bolo nariadené pojednávanie a vykonané niektoré procesné úkony. Okresný súd bol tak nečinný 7 a pol mesiaca. Nečinnosťou v dĺžke približne 1 roka sa vyznačovalo aj obdobie od 30. marca 2016 do 28. marca 2017. V tomto období bol iba nariadený termín pojednávania, ktorý bol následne zrušený z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne a daný pokyn pre vyššieho súdneho úradníka, ktorý nebol zrealizovaný. Napokon sa nečinnosťou v dĺžke približne 1 rok a 9 mesiacov

vyznačovalo aj obdobie od 24. apríla 2017, keď boli okresnému súdu predložené otázky na znalca, do 14. januára 2019, keď bolo vykonané zisťovanie v súvislosti so znaleckým dokazovaním.

26. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 3 roky a 4 a pol mesiaca.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

29. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľa, mu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 108/2014 konal bez zbytočných priet'ahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa právoplatne skončená.

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

31. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže priznať s'ťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

32. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

33. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

34. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodnil predovšetkým predmetom napadnutého konania, ktoré sa týka náhrady škody na zdraví spôsobenej trestným činom žalovaného, a stavom právnej neistoty, ktorý je predlžovaný nečinnosťou okresného súdu.

35. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

36. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

37. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní spolu približne 3 roky a 4 a pol mesiaca, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľa, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € pre sťažovateľa za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

VI. Trovy konania

38. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

39. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

40. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 346,26 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 163,33 € vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 9,80 €.

41. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

42. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu